

РЕШЕНИЕ

№ 205

гр. София, 11.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Б СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Станимира И.ова

Членове: Райна Мартинова
Петър Милев

при участието на секретаря Йорданка В. Петрова като разгледа докладваното от Петър Милев Въззивно гражданско дело № 20231100502268 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 - 273 ГПК.

С решение № 13706 от 29.11.2022г. по гр.д. № 55085/2021г. на Софийски районен съд, 6б състав, е осъден **А. Е. Д.**, ЕГН *****, да заплати на „Топлофикация София” ЕАД, ЕИК *****, по предявените иски с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД вр. чл. 150 от ЗЕ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, както следва: **сума в размер на 287,02 лв.** - главница за доставена от дружеството топлинна енергия през периода 01.05.2018 г. - 30.04.2020 г. относно топлоснабден имот с адрес: гр. София, ж.к. „****”, аб. № *****, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда /24.09.2021 г./ до окончателното ѝ погасяване, **сумата от 40,25 лв.** - лихва за забава върху главницата за периода 15.09.2019 г. – 08.09.2021г. **и сумата от 5,27 лв.** - главница за главница за дялово разпределение за периода 01.08.2018 г. - 30.04.2020 г., ведно със законна лихва за периода от 24.09.2021г. до изплащане на вземането. Отхвърлени са като неоснователни исковите с пр. осн. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ за главница за доставена топлинна енергия за горницата над 287,02 лв. до пълния предявен размер от 292,97 лв., иска за главница за дялово разпределение за горницата над 5,27 лв. до пълния предявен размер от 6,02 лв., иска по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за лихва за забава върху главницата за доставена топлинна енергия за горницата над 40,25 лв. до пълния предявен размер от 42,40 лв., като изцяло е отхвърлен искът по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за лихва за забава върху главницата за дялово разпределение за сумата от 1,28 лв. за периода 01.10.2018 г. – 08.09.2021г.

Със същото решение е осъден и **М. Л. М.**, ЕГН *****, да заплати на „Топлофикация София” ЕАД, ЕИК *****, по предявените иски с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл.150 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД,

както следва: сума в размер на 504,65 лв. - главница за доставена от дружеството топлинна енергия през периода **25.09.2018 г.** – 30.04.2020г. относно топлоснабден имот с адрес: гр. София, ж.к. „*****“, аб. № ***** , ведно със законната лихва върху главницата считано от датата на подаване на исковата молба в съда /24.09.2021 г./ до окончателното ѝ погасяване, **сумата от 72,03 лв.** - лихва за забава върху главницата за периода 15.09.2019 г. - 08.09.2021 г. **и сумата от 9,90 лв.** - главница за главница за дялово разпределение за периода 01.09.2018 г. - 30.04.2020 г., ведно със законна лихва за периода от 24.09.2021 г. до изплащане на вземането. Отхвърлени са като неоснователни исковете с пр. осн. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ за главница за доставена топлинна енергия за горницата над 504,65 лв. до пълния предявен размер от 878,92 лв. и за периода 01.05.2018 г. - 24.09.2018 г., иска за главница за дялово разпределение за горницата над 9,90 лв. до пълния предявен размер от 18,06 лв. и за периода 01.08.2018 г. - 31.08.2018 г., иска по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за лихва за забава върху главницата за доставена топлинна енергия за горницата над 72,03 лв. до пълния предявен размер от 127,20 лв., като изцяло е отхвърлен искът по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за лихва за забава върху главницата за дялово разпределение за сумата от 4,12 лв. за периода 01.10.2018 г. - 08.09.2021г.

Ответниците са осъдени да заплатят на „Топлофикация София“ ЕАД на основание чл.78, ал.1 от ГПК и сумата от 409,02 лева за разноски.

Производството по настоящото дело е образувано въз основа на въззивна жалба с вх. № 286583/22.12.2022г., подадена от ответниците М. Л. М. и А. Е. Д., с която са посочили, че обжалват постановеното решение изцяло. Независимо от заявеното, те имат интерес да обжалват единствено неизгодните за тях осъдителни части на съдебния акт. В частта, с която са отхвърлени предявените срещу тях искове интерес да обжалва има само ищецът „Топлофикация София“ ЕАД, но в срока по чл.259, ал.1 от ГПК въззивна жалба не е подадена. Поради това предмет на проверка пред настоящата инстанция е решението на районния съд в следните части:

1) В частта, с която А. Е. Д. е осъден да заплати **сума в размер на 287,02 лв.** - главница за доставена от дружеството топлинна енергия през периода 01.05.2018 г. - 30.04.2020 г. относно топлоснабден имот с адрес: гр. София, ж.к. „*****“, аб. № ***** , ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда /24.09.2021 г./ до окончателното ѝ погасяване, **сумата от 40,25 лв.** - лихва за забава върху главницата за периода 15.09.2019 г. – 08.09.2021г. **и сумата от 5,27 лв.** - главница за главница за дялово разпределение за периода 01.08.2018 г. - 30.04.2020 г., ведно със законна лихва за периода от 24.09.2021г. до изплащане на вземането.

2) В частта, с която М. Л. М. е осъден да заплати **сума в размер на 504,65 лв.** - главница за доставена от дружеството топлинна енергия през периода **25.09.2018 г.** – 30.04.2020г. относно топлоснабден имот с адрес: гр. София, ж.к. „*****“, аб. № ***** , ведно със законната лихва върху главницата считано от датата на подаване на исковата молба в съда /24.09.2021 г./ до окончателното ѝ погасяване, **сумата от 72,03 лв.** - лихва за забава върху главницата за периода 15.09.2019 г. - 08.09.2021 г. **и сумата от 9,90 лв.** - главница за главница за дялово разпределение за периода 01.09.2018 г. - 30.04.2020 г., ведно със законна лихва за периода от 24.09.2021 г. до изплащане на вземането.

В жалбата се твърди, че решението е неправилно. Въззивниците са изложили доводи, че не са клиенти на топлинна енергия и между страните не

били възникнали договорни отношения. Техният наследодател също не бил потребител на топлинна енергия. Писмен договор за продажба на топлоенергия не бил представен от ищеца. Считат, че районният съд не е обсъдил представения от тях констативен протокол № 0000463/15.10.2012г., от който било видно, че всички лири и радиатори в имота са премахнати. Неправилно първата инстанция приела, че в имота е доставяна топлинна енергия, както и че се дължи лихва за забава. Доказателства, че ищецът е отправил до ответниците покана не били представени. Молят решението на районния съд да бъде отменено, а предявените искове – отхвърлени. Претендират и разноски.

Въззиваемата страна „Топлофикация София” ЕАД е подала отговор на въззивната жалба в срока по чл.263, ал.1 от ГПК, с който я оспорва като неоснователна. Счита, че решението на районния съд е правилно, поради което моли същото да бъде потвърдено. Претендира разноски.

Третото лице-помагач „Н.“ ЕАД не е подало отговор на въззивната жалба.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените доводи на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Първоинстанционният съд е сезиран с искова молба с вх. № 58479/24.09.2021г. на ищеца „Топлофикация София“ ЕАД, с която е предявил срещу двамата ответници М. Л. М. и А. Е. Д. обективно съединени осъдителни искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД вр. чл. 150 от ЗЕ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за осъждане на ответниците да заплатят на ищеца при квоти от 3/4 за М. Л. М. и 1/4 за А. Е. Д. сумата от 1 171,90 лв., представляваща главница за доставена от дружеството топлинна енергия до имот с адрес: гр. София, ж.к. „****”, аб. № ****, през периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г., както и сумата от 169,61 лв. — лихва за забава за периода 15.09.2019г. - 08.09.2021 г., сумата от 24,08 лв. - такса за дялово разпределение за периода м. 08.2018 г. - м. 04.2020 г. и сумата от 5,15 лв. - лихва за забава за периода 01.10.2018 г. - 08.09.2021 г. Претендира и законната лихва върху главниците считано от входиране на исковата молба в съда - 24.09.2021 г., до погасяване на вземанията.

Ищецът твърди, че ответниците са наследници на М. Е.а М.а, починала на 27.10.2020г. Последната била клиент на топлинна енергия в качеството ѝ на собственик на недвижим имот с адрес: гр. София, ж.к. „****”, аб. № ****, като след смъртта ѝ собствеността придобили нейните наследници. Посочва, че съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 1 от общите условия за продажба на ТЕ за битови нужди при смърт на клиент - физическо лице, наследниците или лицето придобило жилището по силата на договор за гледане и издръжка или по дарение, са длъжни да уведомят писмено продавача в срока в срока по чл. 12. Т. 12 (30 -дневен срок) чрез подаване на заявление за промяна на партидата. Поддържа, че е доставил за процесния период топлинна енергия за аб. № ****, като купувачите не са заплатили дължимата цена. Заявява, че в сградата, в която се намира процесният имот се извършва услугата дялово разпределение, стойността на която следва да се заплаща на ищеца по силата на Наредба №13-334/2007г. за топлоснабдяването и общите условия, действащи между страните.

В срока по чл. 131 от ГПК отговор на исковата е подал единствено ответникът М. Л. М., с който е оспорил исковите по основание и размер.

Заявил е, че до имота не е била доставяна топлинна енергия, като е допълнил, че радиаторите в жилището са премахнати. Счита, че не е потребител на топлинна енергия, тъй като ищецът не представил писмен договор за продажба. Не дължал мораторна лихва за периода 15.09.2019г. – 08.09.2021г., тъй като не му била изпратена покана. Позовава се на погасителна давност.

Третото лице - помагач на страната на ищеца „Н.“ ЕАД поддържа предявените искове, като е посочило, че дялово разпределение е направено по правилата на действащите нормативни актове.

В открито съдебно заседание двамата ответници са заявили, че са наследници на М. Е.а М.а. М. Л. М. е преживял съпруг, а А. Е. Д. е син, като бащата му не е ответникът М. Л. М.. Последният е втори съпруг на наследодателя М. Е.а М.а. Сочи, че имотът е придобит от М. Е.а М.а през 1970г., а двамата са сключили брак след това - през 1971 г. Същото изявление прави и вторият ответник А. Е. Д..

По делото е приет договор за продажба на държавен недвижим имот от 15.12.1970г., с който Димитровския РНС е продал на М. Е.а апартамент № 4, с площ от 63,89 кв.м., на втори етаж, вход *****, находящ се в гр.София, ж.к. *****

От удостоверение за наследници от 19.10.2021г. се установява, че М. Е.а М.а е починала на 27.10.2020г., като е оставила наследници по закон двамата ответници М. Л. М. /съпруг/ и А. Е. Д. /син/.

По делото е приет протокол от ОС на ЕС от 13.09.2002г. и договор от 14.09.2002г., като от тях се установява, че ОС на ЕС на сграда в гр. София, ж.к. „***** бл. *****“, „В“ и „Г“ е избрало и възложило на „Н. И.“ ООД да извършва дяловото разпределение на енергията в сградата. В удостоверение № 68-00-729/06.06.2014г., издадено от ГИС София, е посочено, че адресът ж.к. „***** П“, ***** се отнася за многофамилна жилищна сграда с идентификатор № 68134.1108.24.3 с настоящ адрес: гр. София, ж.к. „***** П“, бл.11.

Установява се от констативен протокол № 0000463/15.10.2012г., че в процесния недвижим имот всички радиатори са били отсъединени.

Съгласно чл. 32 и чл. 33 от приетите по делото ОУ, одобрени от КЕВР на 27.06.2016г. сумите по месечните фактури и сумите по обобщените фактури по изравнителните сметки се заплащат в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят, но съгласно чл. 33, ал. 4 от ОУ обезщетение за забава на плащанията по месечните фактури се начислява след този срок, само ако дяловото разпределение се извършва при условията на чл. 73 от НТ и ежесечно се определя реалното потребление. В случаите по чл. 32, ал.1 от ОУ, в които месечните фактури са по прогнозни суми и дяловото разпределение се извършва по реда на чл. 71 от НТ, то обезщетение за забава се начислява след изтичане на срока за плащане на фактурата по изравнителните сметки, тоест след 45 дни от края на периода, за който се отнасят.

За установяване размера на задължението за заплащане на цена на доставена топлинна енергия са представени съобщение към фактура № 0106562768/31.07.2019г., съгласно което дължимите суми за периода 01.05.2018г. – 30.04.2019г. възлизат на 551,22 лева, както и обща фактура № 1005429600/31.07.2020г., в която е посочено, че за абонатен номер ***** се дължи сумата от 591,89 лева за периода 01.05.2019г. – 30.04.2020г. за

отопление и за подгряване на вода. Прието е и извлечение от сметки на ищеца, сочещо задължение за имота в размер на 1370,74 лева.

Приети са и изравнителни сметки, както и два констативни протокола за неосигурен достъп за двата отоплителни сезона.

От въззивната инстанция е приета фактура № 1025054451/30.06.2023г., издадена във връзка с доставяна топлинна енергия до имот, различен от процесния, и с клиент И. Е.П., както и фактура № 1025052258/30.06.2023г., касаеща процесния имот, но за период 01.05.2022г. – 30.04.2023г. Приобщена е и покана за доброволно изпълнение с изх. № 42060/29.08.2023г. по и.д. № 2089/2023г. по описа на ЧСИ С.Х., рег. № 863 за събиране на вземания по изпълнителен лист от 01.06.2023г., издаден от СРС, 75 с-в, въз основа на решение № 20172926 от 17.08.2021г. по гр.дело № 36282/2020г., който също е приет по делото. Видно е, че предмет на принудително събиране са вземания за цена на топлинна енергия за периода м.08.2016г. до 30.04.2018г., т.е. период, който предхожда този по настоящото дело.

По делото е изготвена и съдебно-техническа експертиза, по която вещото лице след запознаване с документите по делото и справки при ищеца и третото лице помагач е посочило, че отчитането на постъпилата топлинна енергия в абонатната станция става по общ топломер. Отчетената енергия, след приспадане на технологичните разходи, се разпределя между потребителите в съответствие с нормативната уредба. Общият топломер в абонатната станция се отчита по електронен път в началото на всеки месец като е помощта на т.н. „терминал“ се сменя показанието на топломера в 0,00 часа на първо число на месеца. От отчетеното количество топлинна енергия се приспадат технологичните разходи, които се отчисляват за сметка на „Топлофикация София“ АД. През процесния период топломера е преминал метрологични проверки, като всички са със заключение: съответства. Топлинното счетоводство в сградата се е извършвало от „Н.“ ЕАД. В жилището не е имало отоплителни тела, както и разпределители. За исковия период не бил осигурен достъп до имота за отчитане на уредите. Топлинната енергия за битово горещо водоснабдяване се изчислявала на база брой (1 лице) потребители по 140 л. на ден за един човек съгласно чл.69, ал.2 от Наредба №16-334. Топлинната енергия, отдадена от сградна инсталация, била начислявана въз основа на отопляем обем от 157 кв.метра по формула, съгласно т.б.1.1 от приложението км Наредбата. Всички изравнителни сметки включвали суми за топлинна енергия, отдадена от сградна инсталация, и за топлинна енергия за БГВ. Топлинна енергия за отопление на имот и за отопление на общи части не била начислявана. Стойността на доставената топлинна енергия за периода от 01.05.2018г. до 30.04.2020г. възлиза на 1148,08 лева, от които 260,54 лева за сградна инсталация и 887,54 лева за БГВ.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Съгласно чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част. По въпросите относно правилността той е ограничен от посоченото в жалбата, като следи служебно за правилното приложение на императивна правна норма, както и за интереса на някоя от страните по делото или за интереса на ненавършилите пълнолетие деца /ТР № 1 от 09.12.2013 г. по т.д. № 1/2013 г., на ВКС, ОСГТК/.

В случая постановеното от районния съд решение е валидно и допустимо.

По същество на спора съдът приема, че в обжалваната част решението на Софийски районен съд е **частично неправилно**.

Предявени са обективно кумулативно съединени искиве осъдителни искиве с правно основание чл. 79, ал. 1 от Закона за задълженията и договорите във връзка с чл. 150, ал. 1 от Закона за енергетиката и чл. 86 от Закона за задълженията и договорите, като основателността им е предпоставена от това по делото ищецът да установи при условията на пълно и главно доказване следните правопораждащи факти: съществуването на договорни отношения между страните за доставката на топлинна енергия, обема на реално доставената на ответника топлинна енергия за процесния период, както и че нейната стойност възлиза именно на спорната сума.

Не е спорно между страните, а и се установява по делото, че „Топлофикация София“ ЕАД е енергийно предприятие, като по отношение на дейността му са приложими разпоредбите на Закона за енергетиката и подзаконовите актове по прилагането му. Установява се, че процесният имот се намира в сграда – етажна собственост, присъединена към топлопреносната мрежа.

Неоснователно е възражението, че ответниците, както и техния наследодател-М. Е.а М.а не са клиенти на топлинна енергия. Съгласно разпоредбата на чл. 153, ал. 1 от Закона за енергетиката всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал. 1, т. 2 на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба по чл. 36, ал. 3. В §1, т. 2а от ДР на Закона за енергетиката е посочено, че „битов клиент“ е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди. Следователно клиент на топлинна енергия са собствениците или титулярите на вещно право на ползване върху топлоснабдения имот, като без значение в този случай е дали реално ползват имота си или на тяхно име е открита партида при топлофикационното дружество. Изяснено е в ТР/2017г. от 17.05.2018г. на ОСГК на ВКС, че правоотношението по продажба на топлинна енергия за битови нужди е регламентирано от законодателя в специалния ЗЕ като договорно правоотношение, произтичащо от писмен договор, сключен при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР) (чл. 150, ал. 1 ЗЕ), като **писмената форма на договора не е форма за действителност, а форма за доказване**.

Правото на собственост върху процесния недвижим имот наследодателката М. Е.а М.а е придобила въз основа на договор за продажба на държавен недвижим имот от 15.12.1970г. и като такава е била и клиент на топлинна енергия, съобразно изложените по-горе съображения. Установено е, че лицето е починало на 27.10.2020г., като след смъртта си е оставила като наследници двамата ответници М. Л. М. /съпруг/ и А. Е. Д. /син/. При това положение правото на собственост е преминало по силата на наследствената

трансмисия в патримониума на ответниците. Не са ангажирани доказателства, нито твърдения, който и да е от двамата, да се е разпоредил с притежаваната от него идеална част от недвижимия имот в исковия период, поради което след придобиването правото на собственост върху имота по наследство и при съобразяване на разясненията, дадени с Тълкувателно решение № 2/17.05.2018 г. по тълк.д. № 2/2017 г. на ОСГК на ВКС, настоящият състав приема, че ответниците са придобили и качеството на клиенти на топлинна енергия. Освен това, съгласно чл.60 от Закона за наследството наследниците, които са приели наследството, отговарят за задълженията, с които то е обременено, съобразно дяловете, които получават. Наследството е съвкупност както от права, така и от задължения, поради което, освен правото на собственост, ответниците са наследили и задълженията на наследодателката им за заплащане на топлинна енергия за процесния период, по време на който тя все още е била жива.

Неоснователно е и оплакването, че първоинстанционният съд не е взел предвид представения пред него констативен протокол № 0000463/15.10.2012г. за премахване на отоплителните уреди в имота, както и оплакването, че до имота не е била доставяна топлинна енергия. При излагане на своите мотиви съдът по категоричен начин е посочил, че топлинна енергия за отопление на имот не се начислява, поради липсата на отоплителни тела. Тук следва да се посочи, че съгласно чл. 140а. от ЗЕ общото консумирано количество топлинна енергия в сграда - етажна собственост, присъединена към една абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, се разпределя за горещо водоснабдяване и за отопление. От своя страна, топлинната енергия за отопление на сграда - етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите /чл. 142, ал. 2 от ЗЕ/. Когато собствениците на обекти в сграда - етажна собственост са прекратили топлоподаването на отоплителните тела в имотите си, остават клиенти на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на сградата – чл.153, ал.6 от ЗЕ. В настоящия случай вещото лице е посочило, че топлинна енергия за общи части не е начислявана. Сградната инсталация е обща собственост на етажните собственици и чрез нея се затоплят не само индивидуалните имоти, но и общи части, ограждащи стени на имотите, подове, тавани и пр., т.е. налице е топлообмен, в резултат на който се повишава температурата на цялата сграда. Поради това всички собственици на имоти, находящи се в сграда-етажна собственост, следва да участват в разпределението на отдадената от сградната инсталация топлинна енергия, без оглед на това каква част от тази енергия се използва за отопляване на собствения им имот. Задължението за заплащане на отдадената от сградната инсталация топлинна енергия не е резултат от реалното ползване на топлинна енергия в собствените на етажните собственици имоти. От друга страна, фактът на премахване на отоплителните уреди, който е несъмнено е установен по делото, не е относим към топлинната енергия, нужна за битово горещо водоснабдяване, чиято стойност също остава дължима. Ответникът М. Л. изрично е заявил в съдебно заседание пред първата инстанция, че в имота се ползва топла вода. Това се установява и от изготвената техническа експертиза. При това положение въззивният съд счита, че само по себе си обстоятелството, че е прекратено топлоподаването на отоплителните тела в имота, не е основание за изключване на договорната отговорност на

длъжниците.

Оплакването на въззивника М. М. срещу приетото от районния съд, че достъп до имота за отчитане не е бил осигуряван, както и че протоколите са фалшиви, е направено едва в открито съдебно заседание пред въззивната инстанция по време на устните състезания. Това не е сторено във въззивната жалба, поради което същото е **преклюдирано**. Следва да се посочи обаче, че констативните протоколи за неосигурен достъп са частни свидетелстващи документи, които не се ползват с материална доказателствена сила и съдът ги цени в съвкупност с останалите доказателства. Нито едно от останалите доказателства по делото не опровергава удостоверените в протоколите обстоятелства, а по същността си заявеното, че същите са фалшиви представлява оспорване автентичността на документите по чл.193 от ГПК, срокът за което е изтекъл.

Конкретни оплаквания относно количеството и стойността на топлинната енергия, отдадена от сградна инсталация и за БГВ, която районният съд е приел, че се дължи от всеки един от ответниците, не са направени. Не са направени възражения и срещу изводите на съда по прилагане на института на погасителната давност, както и срещу дължимостта на такса за дялово разпределение. Настоящата инстанция не констатира да е било допуснато нарушение на императивна материалноправна норма, поради което решението на районния съд в тези части следва да бъде потвърдено.

Основателно е обаче оплакването на въззивниците, че неправилно са били осъдени да заплатят обезщетение за забавено изпълнение на задължението за плащане на цена на доставена топлинна енергия. За процесния период са приложими ОУ одобрени от ДКЕВР през 2016г., съгласно които за изпадането в забава не е нужно да се отправя покана от ищеца. Уредбата на изпадането в забава и възникването на вземане за обезщетение за забава се съдържа в разпоредбите на чл. 32 и на чл. 33 от ОУ. С тях е направено ясно разграничение между месечните вземания, които са прогнозни и тези, които са определени на месечен реален отчет. За първите обезщетението за забава съгласно чл.32, ал.1 вр. с ал. 3 вр. с чл. 33, ал. 4 , пр. 1 се дължи след изтичане на 45 дни от периода на изравнителната сметка. За вторите обезщетението за забава съгласно чл. 32, ал. 2 вр. с чл. 33, ал. 4, пр. 2 се дължи след изтичане на 45 дни след периода, за който се отнасят. Тези ОУ не уреждат възникване на вземане за обезщетение за забава върху суми, които са определени прогнозно. В случая приетите по делото съобщение към фактура № 0106562768/31.07.2019г., обща фактура № 1005429600/31.07.2020г. и извлечение установяват, че за имота начисленията са правени ежемесечно по прогнозни суми, като след изравнителната сметка са издавани обобщени фактури. Краят на отчетния период по изравнителните сметки и обобщени фактури е април месец на 2019 и 2020 година. Така срокът за плащане на задълженията по изравнителните сметки изтича 45 дни след края на април, тоест на 15.06. от съответната година. Към този момент обаче по делото е установено, че обобщените фактури за процесните отчетни периоди не са били издадени, не е установено и изравнителните сметки да са били връчени на потребителя и да са били стабилизирани, тоест да е изтекъл срокът за възражения срещу тях и такива да не са подадени. Поради неиздаването на обобщените фактури в срок, не е било възможно изпълнение на задължението в уговорения в чл. 33, ал. 4 от ОУ срок - до 45 дни след

периода за който се отнася изравнителната сметка, поради което изтичането на този срок не е поставил в забава ответника за плащането на задълженията. Налице е хипотезата на чл. 95 и чл. 96 от ЗЗД - забава на кредитора, която освобождава длъжника от последиците от собствената му забава. Това е така, защото точното изпълнение на длъжника е било възможно само при съдействие от страна на кредитора - измерване на потреблението и разпределяне на енергията, посочването на дължимата сума за реално потребената сума в издадена за същото фактура след стабилизирана изравнителна сметка. Неиздаването на изравнителна сметка и на фактура по нея в срок преди да изтече срока за плащане от 45 дни след края на съответния отчетен период, прави невъзможно точното изпълнение на задължението на длъжника да плати в уговорения в ОУ срок. Така кредиторът е изгубил привилегията по общите условия за уговорения падеж за плащане на задълженията по изравнителните сметки. В такава хипотеза, за да изпадне потребителя в забава при плащането на главницата за топлинна енергия, той е следвало да бъде уведомен от кредитора, че е преустановил забавата си, тоест че е издал фактура за сумите по изравнителните сметки, съответно да изпрати покана за плащане. Последното не се твърди и не се установява по делото, поради което ответниците не са поставени в забава и обезщетение за забавено плащане на главницата за топлинна енергия не се дължи.

При така възприето съдът приема, че решението на СРС в частта, с която е осъдил въззивника М. Л. М. да заплати сумата от 72,03 лева, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху задължението за топлинна енергия за периода от 15.09.2019 г. до 08.09.2021г., както и в частта, с която е осъдил А. Е. Д. да заплати сумата от 40,25 лева, представляваща лихва за забава върху главницата за периода 15.09.2019г. – 08.09.2021г., е неправилно и следва да се отмени, като вместо него следва да се постанови друго, с което исковете следва да се отхвърлят.

По отговорността за разноски:

С оглед изхода на делото съдът приема, че разноските следва да се поставят в тежест на страните съобразно уважената част от исковете.

В първоинстанционното производство ищецът „Топлофикация София“ ЕАД е заплатил сумата от 100 лева за държавна такса, 10 лева за съдебни удостоверения както и сумата от 300,00 лева за възнаграждение за вещо лице. Претендирал е и юрисконсултско възнаграждение, чийто размер, определен по реда на 78, ал. 8 от ГПК, вр. чл. 37 от ЗПП, вр. чл. 25 от НЗПП, съдът приема, че възлиза на 100,00 лева. Общият размер на разноските е 510 лева. Следователно в ползва на „Топлофикация София“ ЕАД се следва сумата от 299,95 лева, представляваща сторени разноски пред районния съд, съобразно уважената част на предявените искове. Решението на СРС следва да бъде отменено в частта, с която ответниците са осъдени да заплатят на „Топлофикация София“ ЕАД сумата над 299,95 лева до размера от 409,02 лева.

Ответникът М. Л. М. също има право на разноски, съобразно отхвърлената част на исковете, претендирал е тяхното заплащане, но не е представил доказателства, че е сторил такива. Ответникът А. Е. Д. не е претендирал разноски.

Във въззивното производство въззивниците са претендирали

заплащането на сторените от тях разноски, но доказателства, че такива са извършени липсват.

На въззиваемия „Топлофикация София“ ЕАД за производство пред СГС не се следват разноски за възнаграждение за юрисконсулт. Както отговорът на въззивната жалба, така и подадената преди о.с.з молба, са напълно бланкетни и не обосновават извод да му се дължат разноски за възнаграждение за юрисконсулт, като такъв не се е и явил в публичното заседание пред СГС.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 13706 от 29.11.2022г. по гр.д. № 55085/2021г. на Софийски районен съд, 66 състав, **в частта, с която А. Е. Д.,** ЕГН *****, е осъден да заплати на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК *****, по предявения иск с правно основание чл.86, ал.1 от ЗЗД, вр.чл.150 от ЗЕ сумата от 40,25 лева, представляваща лихва забава за периода 15.09.2019г. – 08.09.2021г., изчислена върху уважения размер на главницата от 287,02 лева за заплащане на топлинна енергия за периода от 01.05.2018г. до 30.04.2020г. относно имот, находящ се в гр. София, ж.к. „*****, абонатен № *****, **в частта, с която М. Л. М.,** ЕГН *****, е осъден да заплати на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК *****, по предявения иск с правно основание чл.86, ал.1 от ЗЗД, вр.чл.150 от ЗЕ сумата от 72,03 лева, представляваща лихва забава за периода 15.09.2019г. – 08.09.2021г., изчислена върху върху уважения размер на главницата от 504,65 лева за заплащане на топлинна енергия за периода от 01.05.2018г. до 30.04.2020г. относно имот, находящ се в гр. София, ж.к. „*****, абонатен № *****, **както и в частта, с която М. Л. М.,** ЕГН ***** и А. Е. Д., ЕГН ***** са осъдени да заплатят на основание чл.78, ал.1 от ГПК на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК *****, сумата над 299,95 лева до размера от 409,02 лева, **като вместо това постановява:**

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен предявения от „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК *****, срещу А. Е. Д., ЕГН *****, осъдителен иск с правна квалификация чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, вр. чл. 150 от ЗЕ за заплащане на сумата от 40,25 лева, представляваща обезщетение за забава за периода от 15.09.2019г. до 08.09.2021г., изчислено върху уважения размер на главницата от 287,02 лева за заплащане на топлинна енергия за периода от 01.05.2018г. до 30.04.2020г. относно имот, находящ се в гр. София, ж.к. „*****, абонатен № *****.

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен предявения от „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК *****, срещу М. Л. М., ЕГН *****, осъдителен иск с правна квалификация чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, вр. чл. 150 от ЗЕ за заплащане на сумата от 72,03 лева, представляваща обезщетение за забава за периода от 15.09.2019г. до 08.09.2021г., изчислено върху уважения размер на главницата от 504,65 лева за заплащане на топлинна енергия за периода от 01.05.2018г. до 30.04.2020г. относно имот, находящ се в гр. София, ж.к. „*****,

абонатен № *****.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 13706 от 29.11.2022г. по гр.д. № 55085/2021г. на Софийски районен съд, 66 състав, в останалата обжалвана част.

Решението е постановено при участието на трето лице помагач на страната на ищеца „Топлофикация София“ ЕАД – „Н.“ ЕАД, ЕИК *****.

Решението е окончателно и **не подлежи на обжалване.**

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____